

# Epilogen

En Epilog – dens Kreds gaaer vidt  
I Aandens og Verdens Mit og Dit,  
I Alt hvad der skeer; man bliver ei kvit  
Epilogen.

Ved Balmusikens og Dandsens Flugt  
Forloves et Par; det er ganske smukt  
Epilogen.

Den synkende Sol ender Dagens Magt,  
Og giver igjennem Skyernes Prag:  
Epilogen.

Paa Storm følger Havblik i Vexelgang,  
Paa Svanens Liv følger Svanesang:  
Epilogen.

Den visne Blomst, gjemt, men ei glemt,  
Er om saameget, der dybt har stemt,  
Epilogen.

I Længselen ligger den fjernt og vidt,  
I Kjærligheds Lykke blev Smerte tid  
Epilogen.

Vel er Epiloger skrevet og sagt  
Saa tidt, at nu har slet ingen Magt  
Epilogen.

Og dog er det ofte en Hjertens Trang  
At sige sin Tak – saa har man en Gang  
Epilogen.

Den er en Bouquet, som Digteren bandt,  
Der bringes, som man i hans Have fandt  
Epilogen.

Men Hjertelaget har en Magi,  
Den lægger dybtfølt Tak udi  
Epilogen!